

Kiadó hivatal
Illincz Gyula
könyvkereskedésében
NYIREGYHÁZÁN.
Szerkesztői iroda:
ifj. Csáthy Károly
könyvkereskedésében
DEBRECZENBEN,

Bérmentetlen levelek el nem fo-
gadtatnak.

TISZSAVIDÉK.

Vegyes tartalmu hetilap.

Nyilt tér alatt minden három hasábos
garmondor 25 kr. és 30 kr. bélyegdíj.

Előfizetési díj:

Kiadóhivatalban egész évre 5.50
Hozhoz vagy postán küldve 6.—
Félévre . . . . . 3.—
Évnyegyedre 1.50

Hirdetések díja : minden 5 ha-
sábos petit sor egyszeri igta-
tásánál 5, többszörinél 4, —
bélyegdíj 30 kr.

Előfizethetni Nyiregyházán Illincz Gyula (előbb ifj. Csáthy Károly) könyvkereskedésében főpiacz. Debreczenben ifj. Csáthy Károly könyvkereskedésében, Pesten Grill Károly m. k. udvari könyvárusnál és Petrik Gézánál hol egyszersmind hirdetések is felvétetnek.

T. Előfizetőinkhez!

Lapkihordóm tapasztalt lassúsága miatt, lapja-
imat ezután minden helybeli előfizetőnek postá-
n küldöm meg. Ez sokkal czélszerűbb és
kényelmesebb leendő az előfizetők részére, mivel az
egész városban hétfőn mindenki megkapja
lapját.

Szíveskedjenek tehát előfizetéseiket a kiadó
hivatalban minél előbb megtenni vagy meg-
tétetni.
ifj. Csáthy Károly,
kiadó.

Végszó Gyöngyösy Sámuel urnak.

Uram!

Az ideiglenes tanító-képezdékről csaknem har-
madfél hónapig folyt vitánkban ön azon utra tért,
melyen én — az irodalmi illem megsértése nélkül —
nem követhetem. Ezért hogy én bátor valék kimu-
tatni önnek „elfogult“ gondolkozásmódját, — mi-
sem jogosítja önt fel arra, hogy nekem három iv go-
rombasággal feleljen.

Ön „az ideiglenes tanító-képezdék“ védelmére
holmi „tököfílkő“ szellemet idéz fel s kiabáltatja
vele az „iá“-kat. Mulassanak önök ezen gráciákkal,
ha kedvük tartja; én ily hangok közé a magamét nem
fogom vegyíteni.

Cikkemre vonatkozólag ön mindent „nevet-
ségés“-nek talál, sajnálom, hogy bennem is fel nem
gerjeszté a nevetési hajlam; én megtartám előbbi
komolyságomat, s — utóbbi cikke után — sajnálom
a vita ilyen fordulat-vételét. A hirtelen harag — sze-
rintem — sajnálatra méltó.

A mi pedig a vita valódi tárgyát, az ideigle-
nes tanító-képezdei intézményt illeti: erre nézve
azon tiszta meggyőződéssel vagyok, hogy nézeteim
csakugyan helyesek voltak, mert ön három nagy iv
gorombaságnál egyébbel nem czáfolta meg azokat. S
hogy ön is mennyire becsüli védelmének tárgyát: ki-
mutatta azzal, hogy czáfolatában még a „tököfílkő“ s

TÁRCZA.

FLORETTE

vagy IV. Henrik első szerelme.

Fordította: H. Kiss Kálmán.

(Folytatás.)

III. Rózsa a nyilveszsző.

A következő nap ismét új lövés tartatott narancsok-
ra. — Ijjászok, azután nők, lányok s férfiak nagyszáma
volt jelen.

Nézők többen valának mint a múltkor, gondolván
hogy minden nap lesz nevetni való.

A ki azonban el nem jött, az maga volt a király. —
Ő hon maradt gyaníthatólag államügyekkel foglalkozva.

Most minden ijjász jobban talált mint tegnap, s a
neracziák meg nem foghatták, hogy az udvaroncok mind-
össze egy rövid éj alatt, hogy lehetek oly ügyesekké. —
Most számos narancsot lőttek le. Hátrább tettek a czélt.
Ott is hű maradt szerencsésük. Guise herceg mesternek
bizonyítá be magát. Czélzott az utolsó narancsra és találta.

Ez kellemetlen dolog volt Henrikre, mivel egy na-
rancs sem fektet előtte már. Pedig ő szeretett volna ifju
vetélytársával fogadásból egyet löni. — Jobbra balra nézett
oly tárgy után, melyet czélul tűzhetne ki Szemei egy 15
éves gyermekded leányarczsal találkozta. Ott állt egy-
szerű öltönyében, szelid arca kalapja által árnyalva, in-
gerlőn mint a szerelem, bánat nélkül mint az ártatlanság.
Gyorsan ugrott Henrik a neraczi Vénus elibe. Bizonyosan
nem őt, hanem a keblén levő rózsát akarván nyila elé
czéltárgyul kitűzni. E rózsát oly tüde volt, mint maga a le-
ányka, hólyagos szirmai között sötét vörös középponttal.
Henrik kérte a virágot, s a kis Vénus a keblefele tüzött
rózsát után nyult, s aztan elpirult, és mosolyogva adá át
képmását. Henrik gyorsan elfutott vele a czélhoz, s kitűz-
te a rózsát, s ismét visszaszaladt a pályatérre.

„iá“ kifejezéseket is segítségül hívja. Pedig emlékez-
zék csak, ön azt mondá, hogy érveit az ideiglenes
képezdéből szerzett tapasztalásai után mondja el.

Végül, az egész válasza azon ismert igazsággal
felelek: le styl c'est l'homme. S ezzel én is befeje-
zem a vitát.

Szatmári Károly.

Esküdszéki tárgyalás.

Debreczen, 1870. nov. 9.

Elnök: Sárváry Ferencz. Birák: Szögyéni Ist-
ván, Szücs István. Pót biró: Hajdu Ferencz, jegyző:
Zakariás.

Esküdtbírák: Kálmán Benő, kereskedő; Beke
Károly ügyvéd; Steinfeld Antal, földbirtokos; Vért-
tessy Lajos, polgár; Oláh Károly, főjegyző és szer-
kesztő; Kulcsár Dániel, földbirtokos; Rác József,
polgár; Tóth Antal, ügyvéd; Koszorus Lajos, ügyvéd;
Telegdi László, ügyvéd és szerkesztő; Megyasszay
Sámuel, csendbírtos; Török Pál, főerdőmester. Póttá-
gok: Karap Mór, aljegyző Búzás Pál tanár. Az esküdt
szék összeállításánál a fel- és alperes képviselői visz-
szavetési jogokkal éltek s 15 kisorsolt esküdtet ve-
tettek vissza.

Vádló Stein Ferenczet, ki maga nem volt jelen,
a magyar-pécskai róm kath. káplánt dr. Füzesséry
Géza, pesti ügyvéd, a megjelent vádlottat Kiss György
r. kath. 35 éves pécskai lakost, s bognár mestert dr.
Kola János debreczeni ügyvéd képviselték.

Miután vádlott az általános kérdésekre feleletet
adott, elnök felolvastatja a vádlevelet, mely szerint
az „Alföld“ Aradon megjelenő politikai napi lap f.
é. máj. 20-án megjelent 115-ik számában „Pécska,
máj. 17.“ felirattal egy tudósítás tétetett közé, melyet
vádló magára nézve megbecstelenítő rágalmaszának
tekint.

A panaszolt cikkben a

2-ik kikezdésben az áll: A bizottmány határo-
zata lelki pásztorainknak azért nem tetszik, mert be-
folyásuk elejtetett, s hogy a katekizmuson kívül még
más dologról is oktatást nyerjen az ifjuság.

A 3-dik kikezdésben: a káplán azon népet fana-

„Uram herceg! most legyen ön győztes. Ott az új
czél, önt illeti az első lövés!“ — Szólt Henrik, miközben
széttart ujjából, melyet a rózsát tövise megszurt, — jött a
vér. Ujja nem fájt úgy, mint maga sem tudta mije, és miért?
— Csakhamar szemközt találta magát a rózsát képmásával,
ki ama szelid fájdalmat okozta.

Guise herceg felvonta ivét, — czélzott, — a nyil-
veszsző elröpült; de nem talált, Henrik is czélzott, s te-
kintetét hol a kis lányra, hol a rózsára vetve lött, — s a
nyilveszsző a rózsát szívet furta át.

„Kegyed győzött!“ — szólt Guise. De az ifju bearni
herceg biztos akart lenni, s a czélhoz fatott, kivoná a
deszkából a nyilat, melyen mint egy száron ült az átfurt
rózsát. Majd a csinos lányához futott s a rózsát és a győz-
tes nyilat egy könnyű főhajtsással adta át neki.

„Kegyed ajándoka tett engem szerencsésé“ —
mondá.

„Ön szerencsésje pedig e szegény rózsát szerencsét-
lennéte“ vizonzá a lányka, miközben gyöngéd ujjával a
rózsát a nyilról megszabadítani igyekezett.

„Elégtételt veszek kegyednek a bűnös nyilon!“

„Azt nem kívánom“ — válaszolt a leány.

„Úgy hiszem kegyednek megsérté az éles nyil“ — szólt
Henrik, s látta a legszebb ártatlanságot, mint szegyenelte
önmagát, a mint fölnézett reá, lesüté fejét és elpirult. —
Henrik szintén elpirult, kezét önkénytelenül keblére tevő,
mintha valami szerencsétlenségét tartana. — Egy szót
sem tudott többé kiejteni, s lesütött fővel némán ment
vissza a pályázókhoz.

A játéknak vége volt. — Az ijjászok visszatértek a
várba, mihelyt a szürke homály a sikra fektet; a nézők
eloszlottak egymás után. — A lányka a nyilal átfurt ró-
zsával követő játszótársait, kik sok mindenről csevegtek.
A kis leány hallgatag volt, s az átfurt virágról gondol-
kozott; úgy nevet ki, mintha saját szivecskéje volna átfur-
va. — Midőn a pályázók már a vár előtt állottak, Henrik
még egyszer visszatekintett, s a nézők közt egy valakit
keresett; de a ki nem volt többé felfedezhető.

„Ki az a csinos kis leány, kitől a rózsát elvettem?“
— kérde anyja Johanna királynő egy nemessétől.

tizálja, melynek mivelttségével vajmi keveset törőd-
nek lelkiatyáink, — hogy nemes haragjában vádló a
bárki iránt tartozó tiszteletéről megfeledkezett, —
hogy ezeket mondotta volna: „gyalázatos, hogy az
előbb felekezetinek nyilvánított iskolát községire vál-
toztatták, hogy a városi tanács ostoba, hogy gazem-
bereknek czimezte azokat, kik e határozatra adták
szavazatukat, — hogy azt mondotta, miként ezekre
25 botot, az indítványozóra pedig 50-et vágatna, és
hózzá török mód szerint addig veretné a talpát, míg bele
nem halna; végre a 4-ik kikezdésben az van vádlóról
állítva, hogy álszenteskédő.

Ezekben becstelenítő rágalmaszokat látván, melyek
a sajtó törvény 12. §, rendelkezése alá esnek, s mi-
után vádlott a vizsgáló bíró előtt magát a cikkírójá-
nak elismerte, s azt is kinyilatkoztatta, hogy a káplán
ezen nyilatkozatait át akarta adni a nyilvánosságnak,
kéri őt elmarasztalni.

Ezután az „Alföld“-ből a kérdéses cikk felol-
vastatván, alperes kéri Fekete Ferencznek f. alatti
tényleírását felolvasatni, a minék azonban felperes
tiltakozása, s a 24. §. folytán a tanácskozásra vissza-
vonult törvényszék nem ad helyet.

Dr. Füzesséry Géza megkezdi igen kitünően tar-
tott vádbeszédét, de a melyet, valamint a többi beszé-
det is, csak kivonatban adhatunk, miután lapunk ter-
jedelme a különben kitünő vád- és védbeszédeknek,
válasznak és viszonyválasznak közlését nem engedí.
Vádló felemlíti beszéde kezdetén, hogy a régi görög-
ök, a mivelődés első képviselői, az emberi méltóság-
nak, a társadalmi szabadságnak legszentebb biztosíté-
kát az igazságot bekötött szemmel képviseltették,
pedig ez téves felfogás volt, s már lehullott a fátyol s
a rablánc s most már a nyilvánosság korát érjük az
igazságszolgáltatás tekintetében. Aztán a sajtó fela-
datát fejtegetve kérde, hogy ki merésznél a sajtót
koriátolni akarni, s megtámadni azon bátort, ki nyilt
sisakkal, a sajtó terén küzdve lép fel nézetei mellett.
De a sajtószabadság nem végzélja az emberi társá-
dalomnak, nem oly gyümölcs az, mely éretten bárki
kezébe hulljon, hanem egy olyan fa, mely a szerint,
a mint ezt ápolják s a miként öntözik, vagy éltető

„Ez a várkertész leánya“ — felelt a nemes — „és
mind atyjának, mind saját nevének becsületére valik.“

„Hogy hívják őt?“

„Most Florettének, majd Flórának.“ —

„Florettének?!“ — mondá Henrik; s valóban nem
tudta mit mondott. Még egyszer szét nézett, a nélkül, hogy
tudná mit néz.

IV. De la Garenne forrás.

Henrik életében sokat hallotta e szót: szerelem, és
siket is lett volna, ha a párisi udvarnál nem hallotta volna.
De ezt oly kevésbé érté, mint az arab vagy chaldeai nyel-
vet, — melyekről pedig épen annyi tudomása volt, hogy
lenniük kell a világban valahol. — Azonban könnyebben
megtanult szeretni, mint arabul beszélni, — későbbi éveiben
épen azért lön hirressé. — Tudjuk csatáit, győzelmeit,
melyeket Frankhon koronájáért vívott, — nem oly nehéz
számba venni, mint szenvedélyeit. — Még ma is énekel-
nek a szép Gabrielle de Estres, — a keccses Henriette
Balsae d'Étragenes, Jacqueline de Beuil, Charlotte, des
Effarts, és másokról, kik mint rózsák virultak a nagy Hen-
riknek tövisekkel gazdag életkertében. De mind ezek közt
kiket szeretett, egy sem volt olyan, mint a kis neraczi Flo-
rette; — egy sem volt talán szebb?

— Nem! — Egy sem volt szeretetre méltóbb, ki hű
szerelmesének viszont szerelmére méltóbb legyen.

Ez volt Florette. Az átfurt rózsával szíve is át volt
furva, — a mint Henrik a nyilveszszőt neki adá, és a ho-
mályban rá egy égő tekintetel vetett, szép szemei telve
valának édes könnyekkel, melyeket egy óvatlan szívében
fekvő nyil szurása okozott.

Most kezdődött a gyermeknek balszerencsésje, és
senki sem tudta, mi történt vele. Florette ébren álmodo-
zott, mindig előtte állt Henrik a nyilal, s egész éjjel nem
tudott elaludni.

Henrik szórakozást keresendő a várkertbe ment, —
s minden virágot a legnagyobb gond és figyelemmel vizs-
gált, gondolkozva felette, vajjon nem a Florette kedves
kezei ültettek, — vagy öntözgették-e? — A ki őt egy-

nedvet úgy bódító maszlagot teremhet. Óvjuk meg a sajtószabadságot, hogy legyen világító lángoszlop a pusztaiban, s ne legyen bolygó lidérc, mely a rágalmazás és sértegetés által posványba vezet. Az incriminált hírlapi cikkekben egy ilyen mérgező terméket mutat be vádló az esküdteknek, mely egy egyszerű, szerény papi egyének jó hírnevét, becsületét akarta elrabolni. Hálátlan itt a vádló szerepe, mert egy oly egyént kell itt vádolni, aki a felvilágosodás zászlójának lobogatójaképpen tüntetheti fel magát az esküdtszék előtt. Az incriminált cikkek úgy iratott, mintha az csupán a közös iskolák ügye melletti fellépés volna, pedig ezen ügy tiszta leple alatt, a magánboszu ördöge, a kajánság van elrejtve. Magánembert, magáneselekménye miatt pelengérré állítani, főleg sajtó útján, nem lehet. Az ily cselekmény vagy jogsérelmet képez, vagy nem. Ha igen, akkor van törvény és bíróság annak megtorlására; de arra, hogy valaki a maga bírójá legyen, senki jogosítva nincs. Ha a törvény és igazságszolgáltatás megengedik, hogy a sajtó útján sértegetni és piszkolódni lehet, ki fog akkor biztosítani a sérelmek ellen? E cikk megírására nem valami megvetést érdemlő cselekmény, hanem csupán nézetkülönbség adott okot, s a nézetkülönbség meggyőződésből és kötelességérzetből is származhatván, azt vádlónak bűnül felróni nem lehet, s ebből kifolyólag szabad-e őt megbecsteleníteni, rágalmazni, őt tisztársai előtt guny tárgyává tenni, őt a hívek előtt a sötétség szolgálaként felmutatni, s határozott bűnnel, s fanatizálással vádolni, közmevetés tárgyává tenni, mint álszentkedőt, erkölcsstelennek kinyilatkoztatni? Nem a lelkes, hanem a polgártárs van itt megsértve, s ezen jelen per, ez nem panasz, nem vád, hanem védelem, s most a midőn az esküdtszék itéletét ez ügyben kimondja, 14 millió magyar nevében fogja nyilatkoztatni, ha Szent István koronájának országának védi-e a törvény a becsületének megsértését. Kéri ezek után vádlottat elmarasztalni.

Erre vádlott ügyvédje, dr. Kola János, a következőkben felelt: Nagy szó az, melylyel vádló ügyvéd beszédét végezte, megvallom, gondolkodóba estem, minő hangon feleltek arra, az esküdtek részvételehez, rokonszenvéhez szóljak, vagy vallásos érzelmeiket gerjeszsem fel, de nem, én azt nem teendém, mert arra szükség nincs. Én nem részvétet, nem rokonszenvet kérek védelemnek, hanem igazságot, mondják ki azt mondják ki! s ne ragaszkodjanak a holt betűhöz, hanem hallgassanak lelkiismeretük szavára, mint a melynek és az istennek felelősek csupán itéletükért. Aztán igéri, hogy röviden felel a vádbeszédre, a mit azonban nem tart meg, mert igen hosszú, de remek védbeszédben igyekszik kimutatni azt, hogy a kérdéses cikkben nem foglaltatik sértés, és főleg vádló ellen nem, miután abban vádló megnevezve nincs, s ha magára értette, s ennek folytán pert indított, az nem vádlott hibája. Ugyanazon joggal bár melyik lelkes perbe foghatta volna vádlottat M.-Pécskáról.

Majd a szabadsajtó feladatát fejtegette, s felhozta, hogy a lapok sokat irnak a kimondott pápai csallhatatlanság és legközelebb a hercegprimás ellen, még sem perelhetnek életre halálra, mert nézetkülönbség nyilvánítás nem rágalmazás. Ha ezen perben a vád-

lott elítéltetik, az a sajtó tényleges szabadságának megsemmisítése leend, mert így el lesz nyomva a szabad vélemény szabad nyilvánítása.

Aztán fejtegette azt, hogy ezen szó, fanatizálni, nem igazat jelent, s hogy a lelkes, a midőn a szeretet vallásával ellenkezőleg más felekezetek ellen türelmetlenkedik, valóban fanaticus, s ha a maga ilyen nézetét másokra erőszakolja fanatizál. Végre képtelenséget lát az egész perben, mert nem védelemnek kellene itt jogosan a vádlottnak lenni, hanem a vádlónak, ki az által, hogy a perletett cikkben foglaltakat magára vette, elismerte, hogy ő a sértő fél. — Kéri vádlottat felmenteni.

Erre vádló ügyvédje kitűnő beszédben válaszol, s igyekszik védő ügyvéd beszédének egyes pontjait czáfolgatni, s ismételve kéri vádlott elítéltetését.

Védő ügyvédje viszonzásában kissé hosszadalmasan, de sikeresen felel meg a válasza, s még egyszer ajánlja védelemnek az esküdteknek, kérését azt felmenteni.

Elnök a tárgyalást befejezettnek nyilvánítja, reasummálja a dolgot, s felszólítja az esküdteket lelkiismeretes szavazásra, s azok $\frac{3}{4}$ 12 órákor visszavonulnak.

12 órákor megjelennek az esküdttörvénybírák és a sajtótörvénybírák, s Oláh Károly, mint az esküdttörvénybírák választott elnöke tudatja, hogy vádlott 12 szavazattal, tehát egyhangulag nem vétkesnek nyilvánított. — Mit a közönség éljenzéssel fogadott. — Vádló 100 frt perköltség fizetésére ítéltetett el. — Felpeles ügyvédje semmisségi panaszt jelentett be. Sz. A.

Egy ajánlat a t. cz. gazdaközönséghez. *)

Az anyagi vagyoni társadalmi életünk egyik létfeltétele.

Lehető legkevesebb beruházással, a lehető legnagyobb tiszta jövedelemre tenni szert.

Ez a cél, melynek elérézére kell, hogy az egyes gazdaságtól kezdve fel az államgazdaságig minden gazdaság összes munkaereje irányozva legyen.

Ezen a célnak inkább vagy kevésbé elérhetőse, az utak s eszközök megválasztása — és az eszközöknek miként alkalmazásától van a szerencse hozzá járultával feltételezve.

Amíg a gazdaságnál, aki az adott körülmények között czéljához az utat jól választotta, rajta az eszközöket helyesen alkalmazta, esekédy érték és munkaerő beruházása biztos sikerre vezet; ellenkező esetben a legnagyobb mérvű érték és munkaerő beruházása is — vesztegetve van.

Ezek oly alapelvei a gazdaságnak, illetőleg vagyonszerzésnek, minek nem lehet ellent mondani — mert gyakorlati érvényüket a mindennapi élet bizonyítja.

S ha valaki e sorokat olvasván önmagától kérdeznit találna, hogy én a szerény gépgyárnok mi alapon fejtegetem a gazdaság alapelveit; megelőzőm kérdését s mellőzve a gazdaság fogalmának elemzését, egyszerűen azt válaszolom: mikép az általam fönnbbit idezett alapelv: lehető legkevesebb beruházással, a lehető legnagyobb tiszta jövedelemre tenni szert, az anyagi életben minden embernek egyiránt arany szabálya és így nekem is, s hogy továbbá én mint gazdasági gépgyárnok, a ki a gazdaságokkal naponta söt óránként érintkezem, hazánkban a gazdák-

*) E cikkre különösen felhívjuk olvasó közönségünk figyelmét. Szerk.

szat mibenállásáról a legkisebb részletekig a leghitelesebb eredeti forrásból értesítettem s e mellett személyesen is látok s tapasztalok sokat, következésképp némi illetékeséggel szólhatok a gazdaságot több ágazatához — s ezáltal jelesül szokott magyar nyíltságommal a mondó vagyok:

Hogy ha anyagilag boldogulni akarunk, pedig kell akarnunk, minden erőfeszítéssel, különben a quota vaskeze elzuz menthetetlenül — belterji (intensív) gazdálkodásra kell törekednünk, és pedig a legkisebb részletekig.

Vagyis oda kell törekednünk, hogy a mi a gazdaságunkhoz szükséges munkából saját erőnk és képességünkkel kielég, érte senki fiának se fizessünk, de csak egy árva fillért sem.

Mert mindaz, a mi gazdaságunk forgalmából az idegenek által elvonatik, egyes gazdaságainkat, s általuk nemzet gazdaságunkra nézve veszve van.

Jövedelmünkben csak az miénk, csak az gyümölcsöző, a mi viszont beruházatik.

Az idegenek milliókat visznek ki évenként hazánból. Ezen világos romlást nagyban lehet mérsékelnünk, ha akarni tudunk.

Az emberi teremtmény a gépeket épen az általam ismételve idézett gazdasági alapelv valóstítása czéljából hozta és hozza naponként forgalomba.

A szántó, vető, kaszáló, arató és cséplőgépek mind épen arra valók, hogy a gazdaság kevesebb érték és munkaerő beruházása mellett több tiszta terményt takaríthasson öszszel magtárába.

Es a mindennapi élet bizonyítja, hogy az előszámlált eszközökkel, a hol azok czélszerűen alkalmaztatnak; oly mérvű siker éretik el, minőt a gazdaság, a ki azokat alkalmazni nem képes, vagy nem akarja, vagy nem tudja, sokszorosan nagyobb érték és munkaerő beruházása mellett is megközelítőleg sem érhet el.

A gépek alkalmazásánál tekintve az azokkál dolgoztatás minőségben van azonban egy nagy baj s illetőleg hátrány, a mely fájdalom aránylag igen kevés kivétellel gépekkel dolgoztató gazdaságaink általános.

Egyikéről akarok ez alkalommal szólni a cséplő gépekről.

A cséplőgépeknél a vezetők legnagyobb részben idegenek, — igen drágán fizettetnek s a mellett, hogy keresményünknek a hazai forgalomból elvonásával a nemzetgazdaságnak roppant kárt okoznak; a géptulajdonost legfőbb esetben, itt nem részletezhető tömördek kellemetlenségnek teszik ki, de a mi földolag haszonlesésükkel s sokszor ügytelenségükkel is hasznától, melyet pedig oly sok czímen kiérdemelt, megfosztják.

E bajon mely az egyes gazdaság tiszta jövedelmén igen érezhető rést üt, a hazai összes gazdaságot véve pedig, a cséplő gépekkel dolgoztatás immár nagyban elterjedve lévén milliókra rugó kárt okoz — a legegyszerűbben az által lehet segíteni — ha a cséplőgéppel bíró gazdaság saját családai, vagy gazdaságának segédzemélyzete köréből bírja gépeinek vezetőjét is.

Az az, vagy a géptulajdonos maga — vagy családjának egy vagy több tagja vagy szegődményeseinek valamelyike — tehát molnárja, faragó, bérese, kovácsa, lakatos, asztalos, kéregekgyártója szóval bármi néven nevezendő és bármi foglalkozású polgártársa — hozzá tartozóinak — vagy ismerőseinek köréből — a ki a gépvezetést elméletileg és gyakorlatilag megtanulni elég kezzettséggel vagy természeti hajlammal bír — azt sajátjává teszi — szerzett tudományát a gazdaságba beruházás által értékesíti.

A természet tiltja az alig kiszámítható előnyöket részletezni, de beláthatók is azok első tekintetre, miket gazdaságunk ezen mozzanata a működésben levő gépeknél a nyakunkon bízó idegenek helyett saját polgártársaink lennének mindenütt a vezetők, magán és nemzetgazdasági szempontból elmaradhatlanul eredményezni fogna. Mind igaz és szép is — fogja mondani a tisztelt

Florette állt az ablakban, és épen hajának szép fekete fonadékát köríté feje körül. Ifjú keble födött volt, fehér nyaka fénylett mint a hó sötét sejem hajának árnya alatt. Előtte az ablakban virágok heverték, melyeknek gyaníthatólag már egy helyecséket gondolt hajában vagy kalapján, vagy keblén. Henrik barátságosan köszönt fel az ablakba, Florette szintugy viszonzá. — Henrik egy padocsára lépett, s így elérte Florettét. Pir futott el az angyalarczon, s annak fényes alabástromán. Henrik pajzánul kérde: „ne segítsék-e neked az ékítésben?” — A leánya kitérőleg válaszolt: „kegyed az ifju ur ily korán?” — A herceg pedig úgy vélte hogy már nem korán van, s a leánya pedig tagadta, hogy segélyre volna szüksége. — Véli tovább a herceg, hogy a leánya már magában is szép és semmi ékítésre nincs szorulva, hogy szép legyen; a leánya viszont azt állítja, hogy a herceg gyönyölködik mi azonban neki egy cseppet sem áll jól. — A herceg újra erősíté, hogy soha életében nem beszélt igazabbat mint most; s mióta neki a leánya a rózsát adta, fedelni sem tudja. — Ama rózsá még kevés volna arra, hogy őt a herceg előtt feledhetlenné tegye, — viszonzá a leány. — A herceg kijelenté hogy megbánta, hogy a rózsát visszaadta; mert meg kellett volna azt tartania emlékül; ismét a leány kezdi bánni, hogy az előtte fekvő virágokat gondosabban meg nem válogatta, melyeket azonban szívesen átadná a hercegnek, ha örömet szerzehetne. — A herceg erősen bizonyítgatá — mialatt a virágokat egyenként kebelére tűzte, — hogy azok közül a legcsekélyebb is mérhetetlen becsét nyer adója által. A leánya szintén valóban szépeknél találta azon virágokat, melyeket a herceg tűzött az ő dobogó keblére.

Igy vélekedtek és hittek, — bänkődtek és bizonyítottak volna még sokáig, ha az öreg Lukács Florettét a mellék szobába nem szólítja. Ekkor kecsesen mosolyogva meghajta magát a leánya az ifju herceg előtt s távozott. — Henrik ugyan a várba ment, hol már keresték; de helyét sehol nem találta. —

(Foly. köv.)

másba font karokkal gondolataiban elmélyedve a virág-ágyak előtt állni látta, fogadni mert volna reá, hogy ő a kertész. S valóban Henrik Florette mellett szívesen lett volna kertész. — És ha földre szegzett szemekkel a virág-ágyak közötti utakon föl s alá járni látta volna valaki, fogadni mert volna reá, hogy az egy filozoph, ki a bölcsesség követ keresi. — Ő pedig a kertü utak fővényén a kedves gyermek nyomait kereste.

Vége a hosszú várkertben végig menve, a de la Garenne forrásnál lábnyomokat fedezett fel, melyeknek Florette nyomainak kelle lenniök. — Ő ugyan alig látta Florette lábcsakáit, de Henriknek a legbiztosabb szemmértéke, s legfinomabb számitótehetsége volt, — mint azt a későbbi években több csatamezőkön bebizonyította. — A mint a nyom után ment, egy bokron túl pallót talált átvette a csendes patak fölött. Tul a vizen csinos fehér házacská állt. Most szívesen kérdezte volna: kié az a kis ház, vagy kik laki benne? — De senkit sem látott, csak saját nyilat az átfurt rózsával, mely a kis házacskának egyik ablakában volt állítva. — Megijedt, mintha valami rendkívülit látott volna az ablakban, gyorsan visszavonult, szíve erősen dobogott, s futva futott vissza a kertbe, pedig senkisé megkövette őt.

Estve ismét a kertbe ment. — Már fél homály terült a kertre, de neki éles szemei voltak. És a távolban, a Garenne forrásnál egy olyan alakú leánykát látott, mint Florette. Egy vízzel felt korsót épen akkor vitt fejére téve a forrásnál a kis ház felé.

E kép egész estve szeme előtt lebegett. A várban bál tartatott; a hercegnők, nemes urak, nemes hölgyek, táncoltak. De egy urhölgy se táncolt úgy, mint Henrik előtt a kertész leány képe, korsóval a forrás és a szikla felett. És ha Henrik táncolt is, ritkán nézett tánczosnőjére, hanem az ajtóra, hol a nézők álltak, noha hiában nézett.

V. A kertész.

Másnap korán reggel a várkertben volt Henrik, ásó s kapával vállain a Garenne forráshoz ment. A szép forráskut környéke elvadult s elhanyagolt vala; körülbelül azért, mert senkisé járt arra a vízfordókon kívül. A forrás igen távol volt a kertészlak közelében. Hihetőleg a

a bearni hercegnék az tetszett legjobban. — Felásott egy nagy darabot a zöld pázsitból a kut körül. Ásott egész reggel. A veríték hullott nemes homlokáról. — Elfáradva szomjasan a kuthoz ment, mely tisztán buzogta ki ezüst habjait és ivott. — A hus viz, melylyel megmedvesítette ajkait, jobban esett a legnemesebb bornál; mert talán belőle a kedves Florette is ivott. — A munka végezte után a várba tért, — s kicsiny zöldes szürke szobájának csucs ives ablakából szomorú merengő arczal nézet kifelé.

Ha még egy negyed órával tovább maradt volna Henrik a kuthál, egy nézője is akadt volna; mert Florette a forráshoz jött. És a mint a felásott kúrt a pázsiton és az új virágágy fekvését meglátta így, gondolkozott: „ezt vagy atyámnak vagy az ő meghagyására a szolgának kellett csinálnia még korán.”

Florette mint hazaért, s az öreg Lukácsot kérdezte, ez csak csodálkozott, s nem tudott az egészről semmit. Azonban a Garenne kuthoz menvén, látá a munkát, és hosszankodva mondá: „a fű tudtom nélkül csinálta.” — Előhívá a kertész legényét, és feddém kezdé; de senki sem akarta a hivatalan kérészkedést magára vállalni. Lukácsnak sehogy sem fért a fejébe, s meg nem foghatta, ki az ki a vár kertben kontárkodott. Elhatározá tehát leshelyre állani. — Leste is egész este és egész nap, és sohasem tudta meglesni, mert a királyi család egy szomszéd várba utazott, és csak estve későn tért vissza. — Az ifju herceg különben szívesen honn maradt volna. — A következő nap ismét más ünnepegy volt, s az ifju hercegnek nem szabad volt annál hiányozni. — Azért nap költéig felhasználta a korai órákat a kertészkedésre; fölástá s rendezte az új ágyakat, s virág plántákat ültetett a Garenne forráshoz. Ezt nem látta senki, s mi reá nézve még szomorubb volt, ő sem látott senkit, legkevesebb pedig azt kit legszívesebben látott volna. Aztán a legközelebbi kerülő úton a várba ért. — Legközelebbi kerülő út pedig tágviben húzódott a váron körül el egy csinos házacská előtt. — Pillanatai az ablakra tapadtak, melyben a multkor saját nyilvesszőjét látta. Szíve találva volt; mert az ablakban egy bizonyos leánya állt. — Az ablak tárva állt mint egy nyitott mennyország, benne angyalával.

gazdászok község, de hol és miként lehet hát megtanulni azt a cséplőgépet vezetést?

Hazai gazdaságunknak tisztán haza polgárai kötelességérzetből némi szolgálatot teendő feleletül az iménti kérdésre:

Ezzel azon ajánlatot teszem a tisztelt gazdaközönségnek — mikép minden pillanatban kész vagyok egy cséplőgépet gyáramban felszereltetni, s annak vezetésére a tanulni kívánó gazdászokat és azoknak a főnnebb olósoroltakból — általában a megtanulásra képes küldötteit betanítani és illetőleg betanítottani.

S ennek folytán hazafüli jó indulattal felhívom a hazai tisztelt gazdász közönséget méltóztatassanak velem alkalmas személyesen, vagy bérmentett levelekben tudatni — hajlandók e az említett cséplőgép vezetés megtanulása céljából hozzám Vidacs István gépgyárába két nyul utca 8 sz. egyéneket küldeni és mikor? miszerint a gépfelszerelést a szerint rendezhessem.

A mezei munka az őszi vetés bevégeztével immár megszűnendvén a télen sürgős munkamulasztás nélkül rövid ideig a segédszemélyzeiből egy egyént nélkülözhetni, oly tanulmány magáéva tétele végett — mely a téli mulasztást dusan pótolandja a legközelebbi cséplés bekezdésével.

A tisztelt gazdász urak küldötteiket itt időzések alatt a szükségesekkel természetesen ellátandván, — én a tanítást illetőleg, megbecsülhetlen jutalmul azt számítandom fel — ha önzellen jó indulattal származó — készségemmel, a tisztelt gazda közönség s általa házám anyagi érdekei előmozdításához egy porszemnyivel járulhatni szerencsés lehettem. — Pest, 1870. nov. 9.

Vidacs János,
gépgyár tulajdonos.

A gazdász köréből.

Mikor kezdjük a vetést? az égalji viszonyoktól, az időjárástól, s az elvetendő terület nagyságától függ. Míg a magasabban fekvő vidékeken aug.—szeptember elejével megkezdhető a vetés, a déli részeken okt.—november havokban folyik. Bárhol is bizonyos meghatározott napon kezdeni a vetést, balítélet.

Tapasztalat szerint a szántás után megfeküdt földben a mag egyenlően kelvén, az őszi vetés alá való szántást korábban megkezdhetjük a vetés idejénél, miután vetünk akkor, midőn az időjárás vetésünk kikelését biztosítja, ha pedig az idő haladtával esőre reményünk nincs, elkezdjük azt, hogy a vidékenként bekövetkezni szokott zordonabb időjárás előtt bevégezhessek. Örömeztel látjuk ugyan vetéseinket megbokrosodva kerülni a hó alá, mintha azok ki sem keltek, ámde kivált száraz időben az elvetett magot sok veszély érheti. Az idei közölt tapasztalatok után a kései vetések sikerültebbek a korábbiaknál, a minék a tavalyi őszi kezdetén uralkodott szárazság lehet oka, míg a későbbben történt vetések ugyanakkor s egyenlőbben keltek amazokkal. — Mint mindenben, ugy ebben is az észszerű eljárást kövesse a gazda.

Azon kérdésre, hogy miként vessünk leghatározottabban, ugy felelhetünk: lehető legegyszerűbben, hogy sem fölösleges magot el ne szórjunk, s vetésünk ritka ne legyen. Ezt iparkodott eddigél minden vető megközelíteni s ez elvre alapítvák a vetőgépek szerkezetei.

A legügyesebb vetőnél sem sikerülhet, hogy az mindenkor egy formán markoljon, szőrvá kanyarítson és lépjen, s következésképp a mag egymástól kellő távolságra hulljon, miért is ritkán látunk oly kézzeli vetést, mely várakozásunknak tökéletesen megfeleljen. E vetési módot azonban a kisebb gazdaságokban, hol a vetőgép megszerzése aránylag drága, el nem határlják. A kézi vetést némileg helyettesíti a szőrvavetőgép, mely ugyan ritkán felel meg tökéletesen várakozásunknak, de ügyes vetők hiányban nagyobb gazdaságokban haszonnal alkalmazható, sőt a vetőmag meggazdálkodásra is szolgál. A jól szerkesztett sorosvetőgép az, mely a mag megtakarítását, a vetés egyenlőségét, s a mag betakarítását legcélszerűsábrban eszközöli, ha t. i. a föld a mag befogására kellően elkészítettett. Nagyobb gazdaságokban elterjedését nem annyira magas

ára, mint inkább a gép nem ismerése okozza, meg azon csökönösség, hogy a magyar gazda számítva tenni egyáltalában nem igen hajlandó, bár valaki számokkal bizonyítsa be neki, miszerint csak a vetőmag megtakarításával nem ritkán az első évben már a gép ára fődözve van.

A soros vetőgép maga hozván a földalé a magot, boronálást nem igényel, míg a szórt vetést, történjék az kézzel vagy géppel, alá kell takarni. A mag alászántást csak ügyes szántóval tehetjük, míg az egyenlően szántás által sok mag oly mélyre kerül, hogy kikélese is veszélyeztetve van. A barázdákra vetett magot fogas boronákkal szokás takartatni, mely eszköz ügyesen szerkesztve, hogy t. i. minden fog különjárva a magot földdel jól elkeverje, meg is felel céljának. Czelszerűbb a magot irtóékekkel alakartatni, előlegesen a földet megboronáltatva, valamint a betakarítást is borona kövesse. Gazdálkodási szempontból a boronálásra, mint könnyebb munkálatra, inkább a lovat használjuk a lassujárásu ökr helyett.

Az őszi vetések lehengeresét ajánlani annyiból nem lehet, mert a föld felületét megsimítván, az esők által útkeményiségüvé veretik le, de a havat is a szél könnyebben söpörven el, kifagyás veszélyének tétetik ki a vetés.

Ha tehát földünk lehető tökéletesen elkészítettük, ha kellő időben elvettünk, jó reményvel bízzuk az időjárásra.

Magában értetődik, hogy a vetésre a legjobb, legértelmebb magot használjuk, mire nézve már aratás előtt szemeljük ki azon tablat, mely legegyszerűbben áll, nem dült, s ment lehetőleg minden bajtól, kivált az ősztől, mely tablat hagyjuk a legutolsó vagásra, hogy a szesz tökéletesen megérjék. Az ősztől átok gyanánt nehezedik buzatermelésünkön, nem ritkán egész vidékek természet hemocskolva. A kör okát eddigél megfejtani nem sikerült, valamint azt sem, mifele körülmények között fejlődik ki. — Méltán lehet összehasonlítani az állatok között uralkodó járványos körökkel, melyeknek sem okát, keletkezésüket, mikénti terjedésüket alaposan magyarázni nem tudjuk. Sokan voltak és vannak, kik különféle mentőszereket ajánlottak és használtak az ősztől ellen, s mindezek dacára kifejlődik az, majdnem évenként, itt ott vidékenként, mint kifejlődik a legnemesebb állatban is bizonyos sajátságos kulbefolyások következtében valamely kör, melyre a szervezetenek leginkább hajlama vagy inkább fogékonyasága van.

A mindent kutató ész iparkodik a természet titkaiba hatni, azonban aligha sikerülend valamikor a titok szentélyébe eljuthatni. A bölcsék is azt mondják: „imádkozzál, dolgozzál, s megáld az ég jóval.“

Mi hír a Nyirben.

* **Városunkban** egy törvényszék elhelyezését kérelmezni küldötség utazott fel a fővárosba. Óhajtuk, hogy siker koronázza lépteiket.

* **A „Debreczen”-ben** olvassuk: „Lelkes gyűjtő, s lelkes előfizetők. A debreczeni színházi nyugdíjintézet javára kiadandó arczképesrnek előfizetési felhívását Zöldi Miklós barátunk valami 8 nap előtt egy nyiregyházi jó ismerőse kezébe nyomja, „Gyujts vagy hat előfizetőt pajtás,” mondá Zöldy, mire az lón a válasz, hogy „gyűjtök biz én hetet is.” Az előfizetőgyűjtők e jeles gyöngye tegnap este beérkezett városunkba, hozván magával Nyiregyháziáról, a derek szomszád városból 125 mond száz huszonöt előfizetést, mint egy heti gyűjtésének eredményét. Sajnáljuk, hogy szavunkat adtuk e tulszerény edmené, hogy nevét közölni nem fogjuk, pedig megérdemlené, hogy a nemes ügy mellettü lelkesedése a nyilvánosság terén elismerésre találjon. Éljen a derek s lelkes gyűjtő, éljenek a jó nyiregyházi szomszédok, s higgyék el hogy adandó alkalommal Debreczen sem fog hátrább maradni nálok, bármely oit kezdeményezett szent és nemes ügy szivélyes pártolásában.“

* **Borzasztó eset** történt e héten az ugynevezett Cz igány s z állás on; ugyan is a tehéncsordában egy tehén megveszett, melynek az nap fejt tejből gazdája és annak családja reggelizett; a tehén megöletett és erélyes intézkedések történtek a városi főkapitány által a veszély elhárítására; eddigél még a tejből elt embereknek semmi bajok sincsen.

* **Beküldetett.** Mélyen tisztelt kezescim és hitelezőim! A sors csapásai által annyira jutottam, hogy kötelezettségemnek jelenlegi helyzetemben eleget nem tehetek; de ígérem és szentül fogadom, hogy legfőbb kötelességemnek fogom tartani, mindenkit az utolsó fillérig — ha csak lassankint is mint körülményeim engedni fogják — kielégíteni. B. I.

* **Időjárásunk** olyan mint egy szeszélyes hölgy, egyik nap esik, másik nap szép idő van. A gazdáknak minden esetre káros.

Nyílt-tér.

Egy tanuló kerestetik.

Egy jó házból való fiu mint **gyakornok** egy **fűszer** kereskedésbe helyben felvétetik. — Bővebb tudósítást ad Hlin ez Gyula könyvkereskedő Nyiregyházán. 1—3

Magyar-Államvasutak menetrende.

Pest—Salgó-Tarján.

Pestről ind. 7 óra 50 pr 10 óra 35 p. é. 9 ó. 56 p. d. e.
Kőbánya „ 7 „ 56 „ 10 „ 41 p. é. 10 ó. 7 p. d. e.
Gödöllő „ 8 „ 30 „ 12 „ 26 p. é. 11 ó. 42 p. d. e.
Hatvan „ 9 „ 50 „ 2 „ 45 p. é. 1 ó. 10 p. d. u.
Pásztó „ 10 „ 59 „ 4 „ 15 p. é. 2 ó. — p. d. e.
S.-Tarján érk. 11 óra 20 p. r. 5 óra 32 p. r. 3 óra 24 p. r.

S.-Tarján—Pest.

S.-Tarján ind. 10 ó. 47 p. d. e. 10 ó. 20 p. é. 1 ó. 12 p. d. u.
Pásztó ind. 11 ó. 55 p. d. e. 11 ó. 37 p. é. 2 ó. 20 p. d. u.
Hatvan ind. 1 ó. 10 p. d. u. 1 ó. 28 p. é. 5 ó. 48 p. d. u.
Gödöllő ind. 2 ó. 6 p. d. u. 5 ó. 6 p. é. 5 ó. 16 p. d. u.
Kőbánya ind. 2 ó. 59 p. d. u. 4 ó. 52 p. r. 6 ó. 40 p. d. u.
Pestre érk. 3 ó. 4 p. d. u. 5 p. r. 6 ó. 48 p. d. u.

Hatvan—Miskolcz.

Hatvanból indul 9 óra 40 p. r. d. e. 2 óra 23 p. r. éjjel
Füzes-Abony indul 12 óra — p. r. d. u. 4 óra 39 p. r. éjjel
Miskolcz érkezik 2. óra — p. d. u. 7 óra 20 p. r. éjjel

Miskolcz—Hatvan.

Miskolczról indul 8 óra 15 p. r. 8 óra — este.
Füzes-Abony indul 10 óra 10 p. r. d. e. 10 óra 40 p. r. este.
Hatvan érk. 12 óra 25 p. r. d. u. 1 óra 8 p. r. éjjel.

Vámos—Györk—Gyöngyös.

Vámos Györk indul 11 óra 44 p. r. d. e. 3 óra 29 p. r.
Gyöngyös érk. 12 óra 19 p. u. 4 óra 4 p. r.

Gyöngyös—Vámos—Györk.

Gyöngyös indul 9 óra 47 p. d. e. 11 óra 55 p. éjjel.
Vámos Györk érk. 10 óra 16 p. d. e. 1 óra 2 p. éjjel.

A nyiregyházi gabnacsarnokban

jegyzőkönyvileg beigtatott terményárak o. értékben.

Aisó ausztriai mérő szerint	november 12	
	leg- alant	leg- fent
Buza — — — — —	—	3.75—5.10
Kétszeres — — — — —	—	—
Rozs — — — — —	—	2.90—3.
Árpa serfőzésre — — — — —	—	—
„ táplálékra — — — — —	—	2.—2.20
Zab — — — — —	—	1.40—1.50
Kukoricza — — — — —	—	1.90—2.
Bab — — — — —	—	2.25—3.75
Köles — — — — —	—	1.80—2.
Bükköny — — — — —	—	—
Mak — — — — —	—	—
Repcze — — — — —	—	7.—7.25
Lenmag — — — — —	—	5.—5.50
Olaj — — — — —	—	26.—27.
Szesz, magyar itcze — — — — —	—	21 1/2—22

Bécsi távirati börze-tudósítás. nov. 12.

Cs. kir. arany 5—91. — Ezüst 125—75.

Felelős szerkesztő: Szabó Antal.

Császári királyi szab. tiszavidéki vasút

MENETRENDE

magyar királyi államvasut Miskolcz-hatvani vonalának megnyitása napjától kezdve további rendelésig.

I. Bécs és Pestről Kassa felé.	óra per. napr. napr.			
	óra	per.	napr.	napr.
Bécs . . . . . ind.	8	—	este	7 30 reg.
Pest . . . . . „	6 34	reg.	5 18 este	—
Czegléd . . . . . „	9 39	„	8 —	—
Szolnok . . . . . „	10 37	„	9 8 éjjel	—
Püsp.-Ladány . . . . . „	1 33	délu.	12 21 „	—
Debreczen . . . . . „	3 5	„	2 30 reg.	—
Nyiregyháza . . . . . „	4 35	„	4 24 „	—
Tokaj . . . . . „	5 31	este	5 50 „	—
Miskolcz . . . . . „	7 24	„	8 20 délu.	2 45 d. u.
Kassa . . . . . érk.	9 56	„	12 33 délu.	5 36 „

II. Bécs és Pestről Arad felé.	óra percz naprész naprész			
	óra	percz	naprész	óra percz naprész
Bécs . . . . . ind.	8	—	este	7 30 reggel
Pest . . . . . „	6 30	reggel	5 18 este	—
Czegléd . . . . . „	9 24	„	8 10 „	—
Szolnok . . . . . „	10 16	délelött	9 47 éjjel	—
Mező-Túr . . . . . „	11 29	„	11 40 „	—
Csaba . . . . . „	1 9	délután	2 36 reggel	—
Arad . . . . . érk.	2 52	„	5 11 „	—

III. Bécs és Pestről Nagyvárad felé.	óra percz naprész naprész			
	óra	percz	naprész	óra percz naprész
Bécs . . . . . ind.	8	—	este	7 30 reggel
Pest . . . . . „	6 34	reggel	5 17 este	—
Czegléd . . . . . „	9 39	„	8 —	—
Püsp.-Ladány . . . . . „	2 7	délután	12 40 éjjel	—
B.-Ujtalu . . . . . „	3 7	„	2 17 reggel	—
Nagyvárad . . . . . érk.	4 15	„	4 8 „	—

IV. Kassáról Pest és Bécs felé.	óra pr. napr. napr.			
	óra	pr.	napr.	óra pr. napr.
Kassa . . . . . ind.	5 21	reg.	10 15	3 26 d. u.
Miskolcz . . . . . „	7 55	„	2 55 délu.	7 19 est.ér
Tokaj . . . . . „	9 37	„	5 27 este	—
Nyiregyháza . . . . . „	10 39	„	7 3 „	—
Debreczen . . . . . „	12 19	délu.	9 54 éjjel	—
Püsp.-Ladány . . . . . „	1 57	délu.	11 57 „	—
Szolnok . . . . . „	3 39	„	4 16 reg.	—
Czegléd . . . . . érk.	5 33	este	5 35 „	—
Pest . . . . . „	8 40	„	8 40 „	—
Bécs . . . . . „	6 18	reg.	6 42 este	—

V. Aradról Pest és Bécs felé.	óra percz naprész naprész			
	óra	percz	naprész	óra percz naprész
Arad . . . . . ind.	12 26	délután	8 47 este	—
Csaba . . . . . „	2 7	„	11 23 éjjel	—
Mező-Túr . . . . . „	3 43	„	2 15 „	—
Szolnok . . . . . „	5 —	„	4 31 reggel	—
Czegléd . . . . . érk.	5 48	este	5 50 „	—
Pest . . . . . „	8 40	„	8 40 „	—
Bécs . . . . . „	6 18	reggel	6 42 este	—

VI. Nagyváradról Pest és Bécs felé.	óra percz naprész naprész			
	óra	percz	naprész	óra percz naprész
Nagyvárad . . . . . ind.	11 —	délelött	8 12 este	—
B.-Ujtalu . . . . . „	12 —	délben	9 50 „	—
Püsp.-Ladány . . . . . érk.	12 55	délután	11 15 éjjel	—
Czegléd . . . . . „	5 33	„	5 35 reggel	—
Pest . . . . . „	8 40	este	8 40 „	—
Bécs . . . . . „	6 18	reggel	6 42 este	—

Pálya csatlakozások.

I. Aradon. A) A Czeglédre reggeli 5 óra 11 perczkor megérkező vonat, a Károlyfehérvárra reggeli 6 óra 12 perczkor induló vonat.
B) A Károlyfehérvárról délelött 11 óra 50 perczkor megérkező vonat a Czeglédre délután 12 óra 26 perczkor induló vonat.
II. Püspök-Ladányban. A) A Czeglédre délutáni 1 óra 8 percz és Kassáról 1 óra 32 perczkor megérkező vonatok, a Nagyváradra délutáni 2 óra 7 perczkor induló vonat.
B) A Czeglédre éjjeli 11 óra 57 percz és Kassáról 11 óra 31 perczkor megérkező vonatok a Nagyváradra 12 óra 40 perczkor éjjel induló vonat.
C) A Nagyváradról délutáni 12 óra 45 perczkor megérkező vonat a délutáni Kassára 1 óra 33 percz és Czeglédre 1 óra 57 perczkor induló vonatokhoz.
D) A Nagyváradról éjjeli 11 óra 15 perczkor megérkező vonat az éjjel Czeglédre 11 óra 57 perczkor és Kassára 12 óra 21 perczkor induló vonatokhoz.
III. Miskolczon. A) A Czeglédre délután 7 óra 4 percz és Kassáról 7 óra 19 perczkor megérkező vonat, a Pest és Hatvan este 8 órakor induló vonat.
B) A Kassáról reggeli 7 óra 35 percz és Czeglédre 7 óra 45 perczkor megérkező vonat a Hatvan és Pestro reggel 8 óra 15 perczkor induló vonat.
C) A Pest és Hatvanról reggel 7 óra 25 perczkor megérkező vonat, a Czeglédre 7 óra 55 percz, Kassára 8 óra 20 perczkor reggel induló vonatokhoz.
D) A Pest és Hatvanról délután 2 órakor megérkező vonat a Kassára 2 óra 45 percz és Czeglédre 2 óra 55 perczkor elinduló vonatokhoz csatlakoznak.

Az igazgatóság.

